

Тежък въпрос. На него уредникът отговори пакъ чрезъ своето „безумие“.

— Единъ по единъ ще загиваме, — отговаря той на силно разтревоженитъ си другари—артисти, —но до като можемъ *ние* ще трѣбва да си останемъ все *ние*.

И продължи Съвременъ театъръ пжтя си.

Болната Маня остана въ хотела, и следъ това излѣзе на квартира, остана да се погрижатъ за нея лѣкаритъ и родителитъ ѝ.

Съвременъ театъръ подъ тежестъта на съзанието за постигналата го загуба, следъ трогателна раздѣла съ прикованата вече къмъ леглото своя примадона, закрета нѣмилъ-недрагъ да се бори не вече за изкуство, а за едина хлѣбъ. . .

Обикновено така падатъ тия, които падатъ отъ високо. Каква прилика съ участъта на много любимитъ и играни въ театъра герои!

Какъвъ репертуаръ можеше да има Съвременъ театъръ безъ Маня Икономова? Подиря се такъвъ, при който да не се чувствува нейната липса. Това бѣше почти невъзможно.

Постави се: „Доходно мѣсто“, „Заклети“ други и „За щастие“.

Отстѣпленieto бѣше очевидно, при това непредвидено и неподготвено. Обиколката продължи още два месеца, следъ което тръгна театърътъ пакъ за своята резиденция — Казанлъкъ.

Но тоя пжтъ вече разбитъ и осакатенъ.

Голѣма тѣга нахлу въ душата на артисти и уредникъ, но дваждъ по-голѣма е тая на интелигенцията въ „сърдечния градъ“, привикналъ всѣка година да посраща ято отъ жерави....

Преди трупата да се върне, обаче, въ Казанлъкъ — следъ два месечната си обиколка безъ Маня — тя спира на недѣлна почивка въ София. Трѣбваше да се взематъ последни решения.

— Да съществува ли и за напредъ Съвременъ театъръ или не, и какво е мнението на Маня по това?